

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Co/579/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4612208883
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Bzdúšek
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4612208883.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bzdúška a členov senátu JUDr. Romana Greguša a JUDr. Martiny Balegovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast.: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, v jej mene Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 9C/607/2012-52 zo dňa 24.04.2015 a uzneseniu Okresného súdu Levice č. k. 9C/607/2012-71 zo dňa 16.06.2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Levice č. k. 9C/607/2012-52 zo dňa 24.04.2015 **p o t v r**
d z u j e .

Žalovanému odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Odvolací súd uznesenie Okresného súdu Levice č. k. 9C/607/2012-71 zo dňa 16.06.2015 **p o t v**
r d z u j e .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Levice napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Súčasne návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

V odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd uviedol, že žalobca v žalobe podanej 27.09.2012 žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 125 eur, ktorá suma predstavuje majetkovú škodu ako náhradu účelne vynaložených nákladov na správu a vymáhanie pohľadávky v období ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej (70 eur správa pohľadávky, 40 eur udržiavanie a správa informačného systému a 15 eur administratívne spracovávanie textov a urgencií, publikačné výdavky pri vyhotovení urgencií adresovaných súdu, poštovné a telekomunikačné výdavky), a sumy 615, 90 eura ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy. V žalobe uviedol, že ako oprávnený subjekt navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu na vymoženie svojej pohľadávky voči dlžníkovi C. Z. ktorá vznikla nesplnením jeho záväzku vyplývajúceho mu zo zmluvy o úvere číslo 4241599. Exekútor prideliť exekučnej veci číslo EX 13922/2009. Rozhodnutie exekučného súdu po uplynutí zákonnej 15 dňovej lehote je podľa žalobcu nesprávny postup a v rozpore so zákonom. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. V podaní z 27.02.2015 navrhol prerušiť konanie do vyčkania rozhodnutia Európskeho súdneho dvora o prejudiciálnych otázkach v právnej veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 7C/6/2010.

Žalovaný v písomnom vyjadrení z 14.02.2014 poukázal na to, že žalobca síce uviedol časť dôkazov, odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Ďalej namietal nejasnosť titulu nároku na náhradu škody, keď uvádza rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prietáhov. Z takto formulovanej žaloby nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keďže v žalobe sa tieto tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu si svoj nárok uplatňuje. Žalovaný je toho názoru, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody ani prípadnej nemajetkovej ujmy, čím neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu, spočívajúcim v zamietnutí návrhu na vydanie poverenia po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Z tohto dôvodu považuje žalobu za právne neopodstatnenú a žiada ju v celom rozsahu zamietnuť.

Žalobca podal návrh na prerušenie konania, ktorý nie je podpísaný zaručeným elektronickým podpisom (§ 42 ods. 1 O. s. p.), nakoľko však nájde o podanie vo veci samej, súd sa návrhom zaoberal.

Podľa názoru súdu nie je daný žiadny dôvod na to, aby toto konanie prerušil do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach. Ako z návrhu žalobcu vyplýva, vo veci sp. zn. 7C/6/2010 ide o celkom iný predmet konania na inom skutkovom základe a právnom dôvode. V tom konaní si žalobkyňa ako spotrebiteľka uplatňuje svoje práva (aj) voči Slovenskej republike a prejudiciálne otázky sa týkajú zodpovednosti Slovenskej republiky za škodu vo vzťahu k spotrebiteľovi. Súd nepovažuje za nutné vyčakať ukončenie konania pred európskym súdom, preto návrh na prerušenie konania zamietol. Rozhodnutie v uvedenej veci nie je významné pre toto konanie.

Prvostupňový súd vo veci vykonal dokazovanie, pričom zistil, že v danej exekučnej veci súd nerozhodol o žiadosti exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v 15 dňovej lehote, keď žiadosť bola podaná 08.01.2010 a súd uznesením ktorým žiadosť zamietol rozhodol až 10.09.2010. Exekučným titulom v danej veci bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, čiže rozhodcovský rozsudok, a teda podkladom exekúcie bol rozhodcovský rozsudok v zmysle § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku. V novele Exekučného poriadku, účinnej od 01.06.2011, sa už do formulácie vložili slová „ rozhodnutí rozhodcovských súdov „ čím sa explicitnejšie ujasnilo znenie zákona a vylúčila mylná interpretácia pojmu „ rozhodcovských komisií „. Komentár k § 44 ods. 2 Exekučného poriadku potvrdzuje, že rozhodcovský rozsudok za exekučný titul treba považovať podľa písmena d/. Z komentára k § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V Dôvodovej správe k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku je uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky. Exekučný súd dospel k záveru, že nakoľko nie je možné preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom, keď oprávnený nepredložil žiadané dôkazy, je dôvodné zamietnuť návrh exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Žalobca nepreukázal, že v danej právnej veci súd nesprávne úradne postupoval, čím mal zapríčiniť žalobcovi škodu v žalovanej výške, a že existuje príčinná súvislosť medzi nesprávnym rozhodnutím a vznikom škody. Naopak, bolo jednoznačne preukázané, že súd pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie postupoval v zmysle zákona a vo veci rozhodol v primeranej lehote v zmysle zákona. Doposiaľ nie je ani preukázané, že by žalobcovi skutočne vznikla nejaká škoda v súvislosti so zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, i keď súd o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia rozhodol po uplynutí 15 dňovej lehoty, no nebolo preukázané, akým nesprávnym úradným postupom vznikla žalobcovi škoda, že nesprávnym úradným postupom súdu vznikla žalobcovi majetková škoda a nemajetková ujma v žalovanej výške, preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Súd je toho právneho názoru, že v danom prípade neporušil pri rozhodovaní o žiadosti na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie príslušné zákonné ustanovenia, keď skúmal exekučný titul a jeho zákonnosť. Samotné ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku ukladá súdu, aby skúmal exekučný titul aj z hľadiska zákonnosti, a len ak nezistí rozpor so zákonom, vydá poverenie na vykonanie exekúcie. Je treba poukázať i na tú skutočnosť, že nedodržanie zákonnej lehoty nezakladá automaticky nárok na náhradu škody, pretože je treba preukázať, že škoda vznikla, o akú škodu a v akej výške ide, a že je daná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Vzťah príčinnej súvislosti

medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, a nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zák. č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku žalobcu, ktoré bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve a len, týmto postupom, čiže postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku žalobcu rozhodujúcim, t. j. ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil. Žalobca nepreukázal, že by mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu vznikla škoda a že vznik škody je v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Je treba tiež podotknúť, že žalobca sa mohol domáhať svojich práv v občianskoprávnom konaní, keď rozhodcovský rozsudok možno považovať za nulitný (paakt). S poukazom na uvedené súd žalobu zamietol.

Z právneho hľadiska súd vec posúdil podľa § 3 ods. 1, § 9 ods. 1, § 15, 16, § 17 ods. 1, 2, 3 z. č. 514/2003 Z. z. a § 41 ods. 1, 2, § 44 ods. 1, 2 z. č. 233/1995 Z. z.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 OSP a v konaní úspešnému žalovanému ich nepriznal, pretože žalovaný si žiadne trovy nevyčísliť (§ 151 ods. 1 OSP).

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie z dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom, nesprávneho právneho posúdenia veci, nedostatočne a neúplne zisteného skutkového stavu veci. Žalobca namietal, že prvostupňový súd rozhodol v merite veci na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 z. č. 514/2003 Z. z., čím súd de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. Žalobca ďalej poukazyval na skutočnosť, že súd zamietol znalecké dokazovanie, čím mu objektívnym spôsobom znemožnil preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku. Podľa žalobcu súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a nie svojimi úvahami negovať právo na spravodlivý súdny proces a osobitne právo na prerokovanie veci v primeranom čase. Žalobca preto žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd prejednal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 214 ods. 2 OSP s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil vopred v zákone stanovenej lehote na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 OSP).

Rozsudok bol vyhlásený dňa 08.03.2016

Predmetom odvolacieho konania je napadnutý rozsudok, ktorým prvostupňový súd Okresný súd Levice žalobu žalobcu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Z obsahu spisu a vykonaného dokazovania odvolací súd zistil, že prvostupňový súd vo veci vykonal dostatočné dokazovanie, riadne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 2 OSP).

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že postupom prvostupňového súdu nedošlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom. Žalobca v odvolaní ostatne ani neuviedol a nekonkretizoval, v čom, resp. akým postupom súdu mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom.

K aplikácii novej právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 9 ods. 2 z. č. 514/2003 Z. z. odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd vychádzal zo znenia tejto právnej úpravy účinnej v rozhodnom čase, pričom prvostupňový súd ani nezisťoval, či došlo k prietahom v konaní. Žalobca navyše vznik škody a jej výšku nepreukázal, čím sa nenaplnil jeden z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu.

Odvolačí súd preto napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Súd prvého stupňa uznesením č. k. 9C/607/2012-71 zo dňa 16.06.2015 uložil žalobcovi povinnosť, aby v lehote 10 dní od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia zaplatil súdny poplatok za podané odvolanie, ktorý je 20,- eur podľa položky č. 7 a) Sadzobníka súdnych poplatkov s poučením, že ak poplatok v určenej lehote nebude zaplatený, bude ho súd vymáhať.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, odôvodniac ho tým, že neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie. Keďže napadnuté uznesenie ani neobsahuje žiadne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu, môže žalobca len hádať. Podľa položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podliehalo podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie. Žalobca podal odvolanie proti rozsudku, a nie žalobu. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Žalobca preto nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Uvedené právne závery sú v súlade s publikovaným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2007 sp. zn. 4Cdo/39/2007. V prílohe zák. č. 71/1992 Zb. nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Žalobcovi preto bola v rozpore s týmto zákonom uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. Takéto konanie zo strany súdu predstavuje zásah do základného práva žalobcu na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky. Zdôraznil, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku, vzhľadom na čl. 59 ods. 2 ústavy, vylúčené. Navyše, podľa ust. § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. V danom prípade bol návrh žalobcom podaný pred 01.10.2012, konanie teda začalo pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z. z., preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.09.2012. Do 30.09.2012 bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil.

Účelom súdnych poplatkov je aspoň čiastočná úhrada nákladov spojených so súdnym konaním zo strany účastníkov konania. Poplatníkom je žalobca poplatkového úkonu, ak je podľa Sadzobníka súdnych poplatkov ustanovený poplatok z návrhu, pričom v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie vo veci samej a poplatok sa vyberá podľa rovnakej sadzby ako v prvostupňovom konaní za podanie návrhu. Poplatková povinnosť vzniká už podaním odvolania. Súd prvého stupňa v predmetnej veci správne postupoval, keď žalobcovi vyrubil súdny poplatok v sume 20,- eur podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, za podanie odvolania zo dňa 11.06.2015 proti rozsudku súdu prvého stupňa. Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia a k tvrdeniam žalobcu v podanom odvolaní proti tomuto uzneseniu, odvolací súd uvádza, že do 30.09.2012 bolo súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdneho poplatku podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k/ vyššie citovaného zákona. Od 01.10.2012 bolo toto ustanovenie (§ 4 ods.1, písm. k/) zrušené. Keďže odvolacie konanie sa v predmetnej veci začalo podaním odvolania (zo dňa 11.06.2015), ktoré bolo doručené súdu prvého stupňa dňa 12.06.2015, nemožno na odvolacie konanie aplikovať ust. § 4 ods. 1 písm. k/ vyššie citovaného zákona v znení účinnom do 30.09.2012 (v zmysle prechodného ustanovenia § 18ca zákona č. 71/1992 Zb.), ale je potrebné aplikovať ustanovenia zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení účinnom v čase začatia odvolacieho konania, t. j. 12.06.2015, kedy bolo súdu prvého stupňa doručené odvolanie žalobcu. Povinnosťou žalobcu bolo zaplatiť súdny poplatok pri podaní odvolania vo veci samej, ale nakoľko tak neurobil, súd mu poplatkovú povinnosť uložil uznesením.

Rozhodnutie o uložení poplatkovej povinnosti vydáva súd na predpísanom tlačive (vzor OSP č. 4a - výzva v zmysle ust. § 10 vyššie citovaného zákona, vzor OSP č. 4 - uznesenie v zmysle ust. § 12

vyššie citovaného zákona) a tak tomu bolo i v predmetnej veci. Súd teda konal na základe zákona a v súlade s ním a v žiadnom prípade nerozširoval okruh úkonov podliehajúcich poplatkovej povinnosti ako to tvrdil žalobca v podanom odvolaní. Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa súdny poplatok vyberá zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom ak poplatkovej povinnosti podlieha podanie žaloby, podlieha jej i podanie odvolania. V prípade, ak by zákonodarca mienil nespoplatniť odvolacie konanie vo veciach týchto žalôb, bol by to v predmetnom zákone i upravil, napr. ako pri položke 13 Sadzobníka súdnych poplatkov, ku ktorej prislúcha poznámka, že v odvolacom konaní sa poplatky podľa tejto položky nevyberajú. Pri posudzovaní odvolania žalobcu proti uzneseniu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podanie odvolania, odvolací súd vychádzal výlučne z dôvodov vymedzených žalobcom v podanom odvolaní a z ich rozsahu.

Z uvedených dôvodov i odvolaním napadnuté uznesenie o uložení poplatkovej povinnosti za podanie odvolania, odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému ich však odvolací súd nepriznal, pretože si ich neuplatnil (§ 151 ods. 1 OSP).

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.